

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 559/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Dubjelom, Žriedlová 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 213/2017 z 21. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 213/2017 z 21. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa podaným návrhom domáhal zrušenia neodkladného opatrenia nariadeného Okresným súdom Košice II uznesením č. k. 17 C 525/2015-37 z 18. septembra 2015, ktorým bol sťažovateľovi ako žalovanému nariadený zákaz nakladať s nehnuteľnosťami bližšie špecifikovanými v uznesení na čas do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17 C 525/2015. V konaní vo veci samej sa žalobcovia v 1. až 7. rade domáhajú voči sťažovateľovi určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd Košice II svojím uznesením č. k. 17 C 525/2015-99 z 24. augusta 2016 návrh na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta v podstate nesprávne právne posúdenie veci, keď podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, najmä nebola preukázaná potreba dočasnej úpravy, a zároveň namieta, že nariadené neodkladné opatrenie neoprávnene zasahuje do jeho vlastníckeho práva tým, že sa vzťahuje na celú nehnuteľnosť, pričom predmetom sporu vo veci samej je len podiel na nehnuteľnostiach o veľkosti 29/36 a zostávajúci podiel o veľkosti 6/36 nie je sporom dotknutý.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho práv (bod 1) napadnutým uznesením krajského súdu, toto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov

a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 všeobecnej deklarácie každý má právo vlastniť majetok ako sám, tak spolu s inými. Nikto nesmie byť svojvoľne zbavený svojho majetku.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

9. Ako zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, k porušeniu ním označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zrušenie neodkladného opatrenia.

10. Neodkladné opatrenie podľa Civilného sporového poriadku je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodovať v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Navyše, Civilný sporový poriadok umožňuje v prípade zmeny pomerov jednak zrušiť z tohto dôvodu už nariadené neodkladné opatrenie alebo, naopak, napriek skoršiemu zamietnutiu návrhu na jeho vydanie dovoľuje ho v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie vydať, pretože takéto skoršie právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 329 ods. 3 Civilného

sporového poriadku). Nie je teda vylúčené, aby v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie sťažovateľ znova o zrušenie neodkladného opatrenia požiadal.

11. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné súdy.

12. Ústavný súd už vo viacerých svojich doterajších rozhodnutiach v podobných súvislostiach vo vzťahu k predbežnému opatreniu vyslovil názor, že rozhodnutím o nariadení predbežného opatrenia, prípadne rozhodnutím o zrušení nariadeného predbežného opatrenia vydaným v rámci občianskoprávneho konania môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, avšak takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi (princíp subsidiarity) (III. ÚS 281/07).

13. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia neodkladného opatrenia, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o neodkladnom predbežnom opatrení dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

14. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné (neodkladné) opatrenie možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (obdobne I. ÚS 46/00). V tejto súvislosti je potrebné dodať, že sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v podanej sťažnosti (jej petite) porušenie základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani nenamietal a táto skutočnosť sama osebe je formálnym dôvodom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (k tomu pozri aj bod 16 a 26). Vychádzajúc z dikcie § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je totiž ústavný súd viazaný petitom sťažnosti, z čoho *inter alia* vyplýva, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti.

15. Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia v žiadnom prípade nevylučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, porušenie ktorých sťažovateľ namieta.

16. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných (predbežných) opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* č. 39754/98 z 10. 1. 2000, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

17. Reflektujúc na uvedené východiská, ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu neodkladného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o neodkladnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovoľávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (*mutatis mutandis* II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07, III. ÚS 95/2016).

18. Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

19. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu takéto známky zjavnej svojvôle nenesie a pri predbežnom prerokovaní sťažnosti z namietaného uznesenia krajského súdu nezistil ani porušenie žiadneho z aspektov spravodlivého konania, ktorý by mohol byť spôsobený v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, ako to uvádza sťažovateľ v dôvodoch svojej sťažnosti.

20. V danom prípade teda ústavný súd na základe uvedených zistení v prvom rade konštatuje, že *prima facie* nie je daná jeho právomoc na prerokovanie vecí, pretože ochranu právam sťažovateľa poskytuje Civilný sporový poriadok a všeobecný súd v dotknutom konaní vo veci samej, a to prostredníctvom účinných a dostupných právnych prostriedkov nápravy. Ústavný súd vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu upravenej v čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť sťažovateľa mohol odmietnuť už pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). K podobným záverom už ústavný súd viackrát dospel v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. m. m. III. ÚS 409/2015, II. ÚS 81/07, I. ÚS 46/00).

21. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

«V danom prípade má súd za to, že podmienky na zrušenie neodkladného (predbežného) opatrenia neboli splnené, keďže doposiaľ neodpadli dôvody na jeho zrušenie. Žalovaný v návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia poukazoval na uplatňovaný nárok žalobcov – uvedený v žalobe v rozsahu 29/36 s tým, že jeho vlastnícke právo k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam je v podiele 35/36, pričom žalobcovia ako navrhovatelia neodkladného opatrenia neuviedli a ani nemohli uviesť skutočnosti týkajúce sa okolností, ktoré sa týkajú nariadenia neodkladného opatrenia vo vzťahu k podielu žalovaného na nehnuteľnostiach o veľkosti 6/36, keďže tento podiel predmetom sporu nie je, a ani samotní žalobcovia sa nedomáhajú práv k nemu. Preto v časti návrhu na nariadenie neodkladného (predbežného) opatrenia, ktorý sa týkal podielu 6/36 na dotknutých nehnuteľnostiach, šlo zo strany žalobcov o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva, ktoré nemá súvis so samotnou žalobou a teda k osvedčeniu nároku v predmetnej časti nedošlo, nakoľko nie je daný hmotnoprávny nárok, ktorý by mal byť predmetom sporu o veci samej.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v konaní doposiaľ nebolo vykonané žiadne dokazovanie ohľadne skutkových tvrdení sporových strán, žalovaný ani v odvolaní proti neodkladnému opatreniu (zo dňa 8.10.2015; č. l. 47), ani vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov (zo dňa 18.11.2015; č. l. 69) a ani vo vyjadrení k veci samej (zo dňa 22.3.2016; č. l. 84) nenamietal skutočnosti týkajúce sa spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 6/36, pričom súd má za to, že spoluvlastnícky podiel o tejto veľkosti žalovanému ani nepatrí, keďže ako sám uvádza, žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti v podiele 35/36, žalobcovia

si uplatňujú nárok na predmetné nehnuteľnosti v celkovom podiele 29/36 a ďalšou podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/36 je podľa výpisu z [REDACTED], ktorá nie je stranou v spore. Žalovaný tak nemôže žiadať, že neodkladné opatrenie sa nebude ďalej vzťahovať na časť podielu žalovaného na pozemkoch parc. registra „C“ [REDACTED] v časti jeho spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 6/36.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol.

Skutočnosť, že žalovaný sa stal, alebo nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností bude predmetom dokazovania a hodnotenia iba v konaní o veci samej, preto súd, rozhodujúci o návrhu na nariadenie či zrušenie neodkladného opatrenia, práve so zreteľom na povahu tohto inštitútu, ju nemôže posudzovať ako predbežnú otázku, lebo by tým prejudikoval rozhodnutie vo veci samej, čo mu neprislúcha.»

Krajský súd na doplnenie uviedol: „Podľa § 334 C.s.p. súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

... O zrušení neodkladného opatrenia pre odpadnutie dôvodov môže súd rozhodnúť výlučne na návrh. Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 C.s.p.) a prípadné dodatočné odpadnutie dôvodov nemôže odvolací súd zohľadniť. Z daného hľadiska môže byť predmetom odvolacieho prieskumu iba splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a nie odpadnutie dôvodov jeho nariadenia, ako to predpokladá § 334 C.s.p. Na základe rovnakého princípu nemôže byť dôvodom na zrušenie neodkladného opatrenia podľa § 334 C.s.p. to, že podmienky na jeho nariadenie neboli (spätne) nikdy splnené. K zrušeniu neodkladného opatrenia môže teda viesť iba odpadnutie toho dôvodu, pre ktorý bolo pôvodne nariadené. Dôkazné bremeno vo vzťahu k splneniu danej podmienky zatažuje stranu, ktorá sa zrušenia neodkladného opatrenia domáha.

Žalovaný v návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia argumentuje tým, že nikdy neboli splnené podmienky na nariadenie predbežného, teraz neodkladného opatrenia (spätne), ktoré dôvody nie je možné z hľadiska odpadnutia dôvodov, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené vziať do úvahy.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že doposiaľ nie sú dôvody na zrušenie nariadenia neodkladného opatrenia a v celom rozsahu na ne poukazuje.

O. i., v prípade, že nariadené neodkladné opatrenie sa týka aj podielu 6/36, ktorého žalovaný nie je spoluvlastníkom, nemôže spôsobiť žalovanému žiadnu ujmu, resp. škodu.“

23. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že krajským súdom prijaté závery vo veci samej vychádzajú z logickej úvahy opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. Ústavný súd preto konštatuje, že úvahy uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu nemožno považovať ani za svojvoľné a ani také, ktoré by boli v rozpore so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia.

Z týchto dôvodov preto považoval ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu tiež poznamenáva, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

25. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, práva podľa čl. 17 všeobecnej deklarácie a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu.

26. Keďže sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, namietané porušenie čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 17 všeobecnej deklarácie a čl. 1 dodatkového protokolu riadne ústavnoprávne v sťažnosti neodôvodnil (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa touto časťou sťažnosti.

27. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017